

BITVA O MARIUPOL: BOJ MUŽE PROTI MUŽI. ZBABĚLÁ UKRONACISTICKÁ TAKTIKA LIDSKÝCH ŠTÍTŮ. LEGENDÁRNÍ KANADSKÝ OSTŘELOVAČ ZABIT, ANIŽ SI VYSTŘELIL. ZAČALA DRUHÁ FÁZE OPERACE?

- CZ24 News | 22. března 2022

UKRAJINA: Pavel Kopecký vysvětluje důvod složitého boje o strategické město u Azovského moře a všímá si nasazení nejmodernějších zbraňových systémů, kterými zřejmě Rusko zahájilo druhou část celé operace

Bitva o Mariupol, která v těchto dnech vrcholí, je jedním z nejdůležitějších střetů celé speciální vojenské operace zahájené Ruskem 24. února. Strategický přístav u Azovského moře je jedním z hlavních cílů denacifikace Ukrajiny, neboť zde má hlavní sídlo a ležení nacistický prapor Azov. Ve skutečnosti nejde o jediný prapor, ale stotisícovou armádou Hitlerových dědiců z celého světa. Ti byli od počátku hlavním bojovým útvarům Washingtonu při svržení demokraticky zvoleného prezidenta Janukovyče. V jejich režii a ideologii vznikla i pučistická loutková vláda.

Abychom pochopili, o co se v Mariupolu a dalších místech na jižní a východní Ukrajině bojuje, musíme se vrátit do nedávné historie, o níž se u nás ovšem nesmí pravdivě promluvit. Cenzura ovšem není až nástroj Fialovy vlády, byla zde v posledních osmi letech pořád, jen v poslední době nabrala již zcela otevřených podob brutálního útisku a likvidace nejen svobodných médií, ale i všech nositelů jiných než povolených názorů a informací. Mnozí proto vůbec netuší, proč právě Mariupol je klíčovým bodem a symbolem denacifikace Ukrajiny.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Připomeňme si:

Když se pučistům podporovaným Západem podařilo v únoru 2014 obsadit Kyjev a následně celou západní Ukrajinu, obrátili se proti svým spoluobčanům ve východní části země s jednoznačně etnickou likvidační taktikou: Zakázali jim používat mateřštinu, a byli rozhodnuti je vyhladit či vyhnat

z jejich domovů do Ruska. Ruskojazyční Ukrajinci však nečekali, až jim pučisté vezmou vlast. V souladu s tehdejší ukrajinskou ústavou vyhlásili ve svých městech referenda. Dopadla zcela jednoznačně. Přes 80 procent hlasujících odmítlo státní převrat. Města jako Kramatorsk, Slavjansk, Mikolajiv, Melitopol, Cherson, Doněck, Luhansk – a také Mariupol, se vyjádřila jasně pro samostatnost východní Ukrajiny.

Kyjevská junta proti nim zahájila trestní výpravu. Její hlavní údernou pěstí byly právě neonacistické bataliony Azov, Ajdar, Dněpr, Donbas, Tornádo, Šachtorsk a další s nimi spojené skupiny hrdlořezů, které měly vzbouřená města „vyčistit od Moskalů“. Povstání byla krvavě potlačena a ruskojazyční občané, pokud neuprchli, se stali předmětem vyvražďování, genocidy. Zvěrstva, která se dlouhé týdny a měsíce v těchto městech odehrávala, Západ „kupodivu“ nevzrušoval. Korporátní média neinformovala o tom, že muži byli většinou zastřeleni jako první, ženy masově znásilňovány a krutě mučeny.

Přelom: hrůza v Oděse

Hlavní podíl na těchto zvěrstvech měly právě oddíly jako byl Azov a spol. Vedle fanatických Banderovců do nich začlenili kriminálníky, jimž byl vstupem do těchto „praporů smrti“ odpuštěn trest. Tuto osvědčenou metodu použil i současný vůdce kyjevské junty Zelenský, když před třemi týdny otevřel hrdlořezům brány vězení, a vybavil je nejmodernějšími zbraněmi (brzy si je užijeme mezi „uprchlíky“ také u nás).

V Oděse však náckové poprvé předvedli, co umějí: Neozbrojené občany protestující proti majdanskému puči – mezi nimi i stovky žen a dětí – nejprve bili železnými tyčemi (dodnes neupřesněný počet mrtvých a zraněných), zbytek zahnali do Domu odborů, kde jich stovku zaživa upálili. Tento [strašlivý zločin](#) se stal přelomem: Jednak posílil odhodlání ruskojazyčného obyvatelstva v boji o přežití, jednak definitivně pohřbil naděje na soužití východní části země s kyjevskými pučisty: Doněck a Luhansk vyhlásily samostatnost.

Etnické čištění

Kyjevská junta reagovala okamžitě. Za pomoci západní techniky a amerických armádních „poradců“ (kdo by nevzpomněl na „poradce“ u nás v krvavých padesátých letech), vyrazila na trestnou výpravu.

Města bráněná dobrovolnickou domobranou s primitivními zbraněmi neměla šanci se ubránit kyjevské armádě a neonacistickým praporům disponujícím nejmodernější západní výzbrojí. A i když z Ruska na pomoc vyvražďovaným přicházeli dobrovolníci i zbraně, bez přímé účasti ruské armády se nakonec podařilo udržet jen malou část území kolem Doněcka a Luhanska.

Mariupol, spolu s Kramatorskem a Slavjanskem, padl mezi posledními. Všechna tři města byla poté obsazena trestnými prapory a etnický „vyčištěna od Moskalů“, kterým se nepodařilo včas přejít demarkační čáru do Doněcké a Luhanské oblasti, jež zůstala pod kontrolu domobrany. Proto dnes působí tato města zakřiveným dojmem. Téměř žádné ruskojazyčné obyvatelstvo v nich totiž nezbylo a ti co zůstali, mají tak strašlivé vzpomínky, že když nyní jim ruská armáda vrací svobodu nejsou mnohdy schopni přes pláč ani mluvit. A stále se bojí, že se kyjevští hrdlořezové vrátí a hrůza, kterou posledních sedm roků prožívali, začne nanovo.

Pořád stejně zbabělá taktika nácků

A právě v Mariupolu, kde se brání mohutná armáda praporů Azovu, se i v těchto dnech odehrávají hrůzné scény. Proti postupující ruské armádě používají nacisté místní obyvatelstvo jako živé štíty. Opevňují se na sídlištích v horních patrech paneláků, obsazují školky a školy a drží zde rukojmí. Tak jako v mariupolském divadle, které nakonec před postupujícími ruskými jednotkami jednoduše odpálili i s tisícovkou rukojmí. Podobné zprávy přicházejí i z dalších frontových linií Mariupolu.

Banderovci například nahnali tisíce civilistů do místních oceláren, kde je drží v zaminovaných výrobních halách, tak aby ruská armáda nemohla použít těžkou munici a musela o ocelárny bojovat muž proti muži. K této zbabělé taktice mají mnoho důvodů. Nejenže jim jde o vlastní krk, ale také o to, co na osvobozených územích ruská armáda najde: Vedle svědectví místních také mučírny a mnoho dalšího důkazního materiálu o zvěrstvech, jež si z pogromů „Azovští“ pořizovali a jež se dnes třeba nacházejí i v telefonech zabitých či zatčených nacistů.

Náckové z Azova prchající z Mariupolu zadrženi ruskou armádou

Vraždí a prchají

Právě o tom promluvil stálý zástupce Ruska při OSN Vasilij Nebenzja: „Mariupol skrývá mnoho důkazů o zločinech ukrajinských nacistů, proto se v obavě, že se z nich budou muset zodpovídat, tak zoufale brání. Ukrajínští nacisté nezapomněli, že Mariupol byl jedním z hlavních center odporu proti

kyjevskému režimu. Poté, co město utopili v krvi, udělali z něj velitelství nacistických praporů, především Azova, a také Pravého sektoru.“, uvedl diplomat. Podle něj bylo na letišti v Mariupolu známé vězení s mučírnou a dnes se náckové bojí, že budou nalezeny masové hroby umučených. „Nacisté už pochopili, že se za tyto zločiny budou muset zodpovídat. Proto chtějí zatáhnout do hrobu i všechny ostatní obyvatele.“

Hlavní tíhu bojů nesou speciální ruské jednotky, jednotky DLR a formace ruské námořní pěchoty, které čistí město spolu s čečenskými speciálními jednotkami. Většina Mariupolu byla o víkendů již od nacistů osvobozena, ale stále zůstávají čtvrti, zejména v oblasti průmyslové zóny, o které se vedou tvrdé boje. Čečenský vůdce Ramzan Kadyrov, jehož bojovníci jdou do těch nejtěžších bojů v městské zástavbě k tomu říká: „Naši vojáci v Mariupolu osvobozují budovu za budovou. Postupujeme obezřetně, neboť v každém bytě a v každém suterénu mohou být civilisté a děti, takže nikam nespěcháme. Azovité obsazují horní patra obytných budov, aby později obvinili ruské jednotky ze střelby do civilistů, splynuli s místními, převlékli se do civilu, a pak zbaběle a ostudně z boje utekli.“

Zabití žoldnéři

Do bojů o Mariupol se zapojují ve stále větší míře jednotky z tzv. zahraniční legie tvořené žoldáky ze Západu. Mezi největší hvězdu mezi nimi patřil i elitní ostřelovač s přezdívkou Wali, který se proslavil zabitím Afghánce na vzdálenost 3,5 kilometru. Bývalý člen elitního 22. kanadského královského pluku sloužil v Afghánistánu, a poté jako dobrovolník mezi kurdeckými jednotkami v Iráku.

Po svém příjezdu se stal okamžitě celebritou v kyjevské propagandě a mnozí z vrcholných představitelů si s ním dělali selfička. „Jsem schopen zlikvidovat až 40 Rusů za den,“ prohlásil a odjel na frontu do Mariupolu. Tím vzbudil pozornost ruských ostřelovačů. Údajně dokonce uzavírali sázky na jeho hlavu. Dvacet minut po jeho příjezdu do bojové zóny ho na předměstí Mariupolu zneškodnil příslušník ruského Specnazu.

Mapa území pod kontrolou ruské armády k 18.3. 2022

Druhá fáze?

Operace přechází po téměř měsíci od zahájení do druhé fáze: Použití nejmodernějších ruských zbraní. Objevují se informace, že do konfliktu Rusko od víkendů nasazuje i vysoce přesný mobilní raketový systém Bastion určený k likvidaci pozemních cílů a také protiletectký raketový systém Dagger. Důkazem je i nasazení hypersonické střely Ch-47M2 Kinžal, která o víkendů zničila velký podzemní sklad ukrajinských raket a munice v Ivanofrankivské oblasti na jihozápadě země

Tato skutečnost, stejně jako informace o úspěšném použití řízených střel proti žoldnéřské základně NATO u Lvova a rozbití 79. brigády u Mikolajeva provedené o víkendu střelami s plochou drahou letu, ukazuje na novou taktiku. Její smysl je jasný: Přesnými zásahy, za pomoci úderů vojenských formací podporovaných dělostřelectvem a raketomety, uchránit od větších ztrát civilní obyvatelstvo. Podle odhadů OSN zahynulo dosud na Ukrajině asi 800 civilistů. Jistě, každý ztracený lidský život je tragická věc. Většinu z nich však má na svědomí zbabělá taktika lidských štítů „Azovanů“.

Obecně lze říci, že Rusko nespěchá. Nevolí strategii kobercových náletů a masového zabíjení civilistů spolu s „vymazáním“ infrastruktury, kterou známe od mnoha posledních invazí a válek vedených Američany, respektive NATO. Postupuje spíše „chirurgicky“ – a současně se pokouší s kyjevskou vládou vyjednávat.

Boj o Mariupol je tak vlastně výjimkou potvrzující pravidlo. Vysvětlit, proč tomu tak je, se pokusily tyto řádky.

AUTOR: Pavel Kopecký

[ZDROJ](#)